

سخنرانی های همگانی پاپ فرانسوا

باورنامه: اعتراف ایمان به روح القدس

در باورنامه، درست پس از اعتراف ایمانمان به روح القدس می‌گوییم: " من به یک کلیسای مقدس جامع و رسولی ایمان دارم". رابطه ژرفی میان این دو واقعیت ایمان هست: در واقع روح القدس است که به کلیسا زندگی می‌بخشد و گامهایش را هدایت می‌کند. بدون حضور و کار پایدار روح القدس، کلیسا نمی‌تواند زنده مانده و کاری را که عیسی به او سپرده است به انجام برساند؛ رفتن و تمامی قوم‌ها را شاگرد ساختن (مت ۲۸: ۱۹).

بشارت رسانی مأموریت کلیسا است. و تنها مأموریت گروه اندکی نیست، بلکه از آن من، شما و مأموریت ما است. پولس رسول بیان داشت: " وای بر من اگر انجیل را موعظه نکنم!" (اول قرن ۹ : ۱۶). ما باید همگی بشارت رسان باشیم. به ویژه با زندگی هامان! پل ششم پافشاری کرد: " بشارت ... فیض و فراخوانی است براننده کلیسا و ژرفترین هویت آن است؛ کلیسا هست برای آنکه بشارت بدهد".

نیروی راستین بشارت رسانی در زندگی ما و کلیسا کیست؟ پل ششم به روشنی نوشت: " اکنون درست مانند آغاز کلیسا روح القدس است که در هر بشارت رسان که می‌گذارد روح او را از آن خود کرده و راهنمایی کند، کار می‌کند. روح القدس کلامی را که او خود نمی‌تواند بیابد، بر لبان او می‌نشانند و همزمان روح القدس است که زمینه روحانی را در شنونده فراهم می‌کند تا در برابر خبر خوش و مژده ملکوت گشوده و پذیرا باشد. بنابر این برای بشارت رسانی باید خود را دیگر بار به روی افق روح خداوند گشود. بدون ترس از آنکه او از ما چه می‌خواهد یا ما را به کجا راهنمایی می‌کند. بیایید خود را به او بسپاریم! او ما را توانا می‌کند تا زنده مانده و بر ایمانمان شهادت دهیم و دل‌های آنان که ما می‌بینیم شان را روشن خواهد کرد.

آزمون پنطیکاست چنین بود. مریم و رسولان که در بالاخانه گردآمده بودند " زبانه‌هایی دیدند همچون زبانه‌های آتش که تقسیم شد و بر هر یک از ایشان قرار گرفت. سپس همه از روح القدس پر گشتند و آنگونه که روح بدیشان قدرت تکلم می‌بخشید، به زبانهای دیگر سخن گفتن آغاز کردند" (اعم ۲ : ۳-۴). روح القدس در فرود آمدن خویش بر رسولان، ایشان را وامی‌دارد که از اتاقی که خود را از روی ترس در آن پنهان کرده اند بیرون روند، او ایشان را وامی‌دارد تا از خویش به در آیند و ایشان را به جارچیان و شاهدان " کارهای شگفت خدا" بدل می‌کند. (اعم ۲ : ۱۱). وانگهی، این دگرگونی که روح القدس سبب ساز آن بود، خیل بیشماری را که از " همه اقوام زیر آسمان" آمده بودند، در ولوله انداخت. چرا که هر یک کلام رسولان را می‌شنید چنانکه گویی " به زبان خود ایشان سخن می‌گفتند". (اعم ۲ : ۵ و ۶).

این یکی از مهمترین تاثیرات کار روح القدس است که پیام انجیل را هدایت کرده، به آن زندگی می‌بخشد؛ پیام یگانگی و اشتراک را. براساس روایت کتاب مقدس که پخش شدن مردمان و سردرگمی زبانها در بابل آغاز شد، که نتیجه رفتار و غرور و خودبینی آدمی بود که می‌خواست تنها با نیروی خویش و بدون خدا " شهری و برجی سر به فلک کشیده" بنا کند (پید ۱۱ : ۴). در پنطیکاست این پراکندگی‌ها شکست خوردند. دیگر خودبینی در برابر خداوند، و بسته بودن برخی از مردم در برابر دیگران در کار نبود؛ به جای آن؛ گشودگی در برابر خداوند و بیرون

رفتن برای اعلام سخن او بود: زبانی نوین؛ زبانی از محبت که روح القدس آنرا در دل‌های ما فرو می‌ریزد (روم ۵ : ۵) ؛ زبانی که همگان می‌توانند دریابند و هنگامی که دریافت شد، می‌تواند در هر زندگانی و فرهنگی بیان شود. زبان روح ، زبان انجیل، زبان اشتراک است که ما را فرا می‌خواند تا از بسته بودن و بی‌تفاوتی، شاخه شاخه شدن و مخالفت در برابر هم، فراتر برویم.

باید همه از خودمان بپرسیم: چطور می‌گذارم روح القدس مرا هدایت کند به روشی که زندگی و شهادت بر ایمان هر دو یگانگی و مشارکت باشد؟ آیا من سخن آشتی و محبت که انجیل باشد را به پیرامون جای زندگی ام می‌رسانم؟ گهگاه به نظر می‌آید داریم آنچه در بابل روی داده را تکرار می‌کنیم: پراکندگی، ناتوانی در درک همدیگر، هم‌چشمی ، رَشک و خودخواهی. با زندگی ام چه می‌کنم؟ آیا دور و بر خودم یگانگی پدید می‌آورم؟ یا با خبرچینی، خُرده‌گیری و رَشک سبب شاخه شاخه شدن می‌شوم؟ چه می‌کنم؟ بیایید به این بیاندیشیم.

رسانیدن انجیل یعنی ما باید در اعلام و زیستن آشتی، بخشش، آرامش، یگانگی و دوست داشتنی که روح القدس به ما می‌بخشد، نخستین باشیم. سخن عیسی را به یاد آوریم : " همه خواهند دانست که شاگرد من آید اگر که یکدیگر را محبت می‌کنید " (یو ۱۳ : ۳۴-۳۵).

عنصر دوم، روز پنتیکاست است. پطرس از روح القدس پر شده و ایستاده " با یازده تن " ، "صدای خود را بلند کرده" (اعم ۲ : ۱۴) و " با یقین " خبر خوش عیسی را اعلام کرد، که زندگی خویش را برای رستگاری ما داد و خداوند او را از مردگان برخیزانید. این اثر دیگر کار روح القدس است: دلاوری اعلام تازگی انجیل مسیح به همه، با یقین، با صدای بلند، در هر هنگام و در هر جایی.

امروز هم برای کلیسا و هر یک از ما همین روی می‌دهد: آتش پنتیکاست، از کار روح القدس، انرژی همواره تازه ای را برای مأموریت، راههای تازه برای اعلام پیام رستگاری و دلاوری تازه برای بشارت رسانی آزاد می‌کند. بیایید گواه تازگی، امید و شادمانی ای باشیم که خداوند به زندگی می‌آورد. بیایید در درون خویش احساس کنیم " شادی شیرین و آرامبخش بشارت رسانی " را (پل ششم نامه رسولی ص ۸۰). چرا که بشارت رسانی و اعلام عیسی ، شادی به ما می‌دهد. به جای آن، خودخواهی ما را تلخ، غمگین و افسرده می‌کند. بشارت رسانی ما را بالا می‌کشد.

من تنها به یک عنصر سوم اشاره ای خواهم کرد، که به هر روی ، به ویژه مهم است: کلیسایی که بشارت می‌دهد، بشارتی نو، مانند رسولان در بالاخانه، باید همیشه با نیایش و درخواست برای آتش روح القدس آغاز کند. تنها رابطه ای وفادارانه و استوار با خداوند امکان می‌دهد که از بسته بودن خود بیرون آمده، انجیل را با غیرت اعلام کنیم. بدون دعا کارهای ما تهی اند، و اعلام ما بی روح است، ملهم از روح نیست.

دوستان گرامی چنانکه بندیکت شانزدهم گفت، امروز کلیسا " وزش روح القدسی که به یاری ما می‌آید را احساس می‌کند، او که راه درست را به ما نشان می‌دهد؛ و بنابر این به نظرم می‌رسد که ما با انگیزشی تازه در راه ایم، خدا را سپاس می‌گذاریم." بیایید هر روز اعتمادمان را به کار روح القدس تازه کنیم، اعتماد به اینکه او با ما کار می‌کند، که در اندرون ما است، که به ما توان جانفشانی رسولانه و شادی و آرامش می‌بخشد. بگذاریم هدایمان

کند. باشد که ما زنان و مردانِ نیایش باشیم که دلیرانه خداوند را گواهی می دهند، باشد که ما در دنیايمان ابزارهای یگانگی و مشارکت با خداوند شويم. سپاسگذارم.

۲۲ می ۲۰۱۳

میدان سنت پیتز